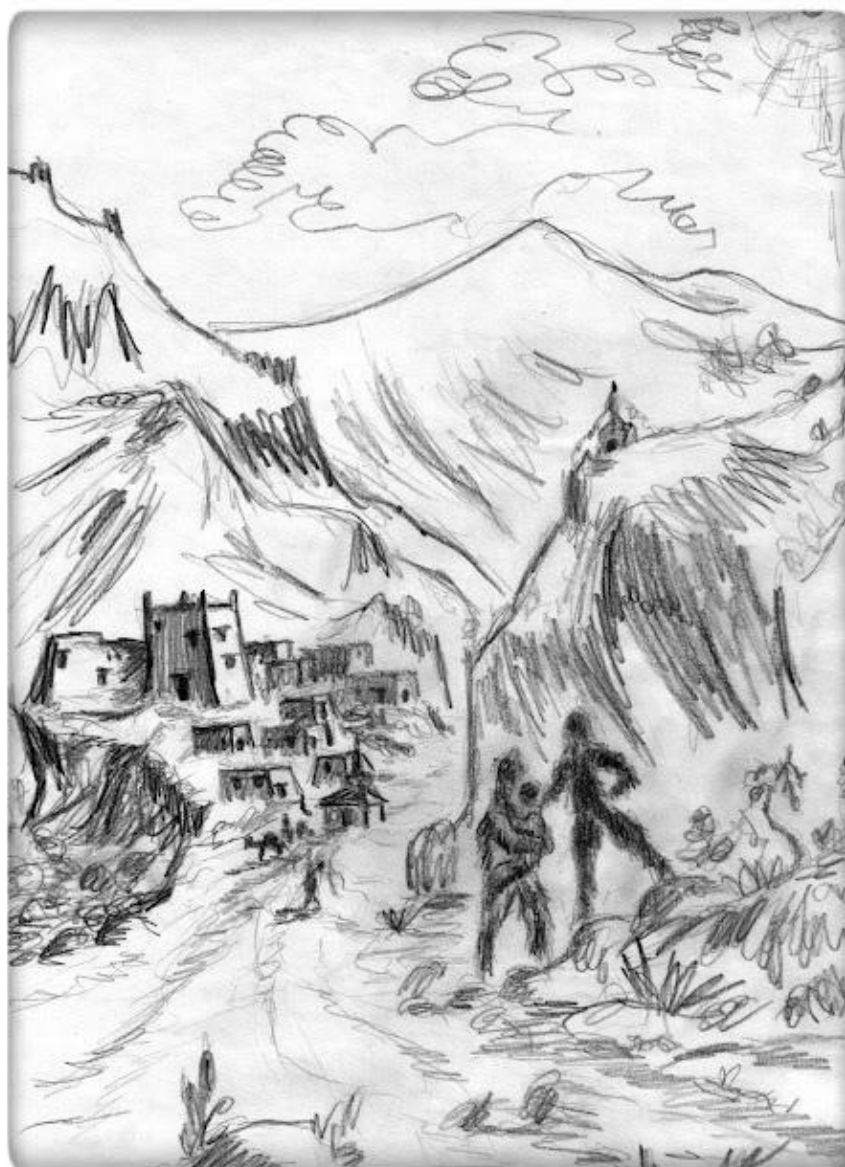

Život Yetiho

Kolik záhad a hádanek ještě skrývá naše planeta... Vezměme si například Yetiho. Někdo ho potkal na odlehlých místech, existují dokonce fotografie a videa s jeho obrázky, ale věda se stále dohaduje: je tam, nebo je to mýtus a podvrh?

Pokud existuje, proč je stále nepolapitelný, kde se skrývá, jak žije?

Je to zvíře, nebo rozumná bytost? Tyto otázky jsou pro vědu stále bez odpovědi. Existuje však ještě jeden způsob poznání - vědomé snění neboli cestování ve snu, s jehož pomocí lze získat informace z informačního pole planety. Dnes se chci podělit o informace o životě Yetiho, získaných tímto způsobem.

Rodina Yetti

...Mlžné mraky se rozplynuly a odhalily nekonečné záhyby horských masivů posetých ledovými vrcholky. Ranní slunce je zbarvilo zlatými a růžovými barvami. Kámen protíná černá rokle. Horský orel hbitě prořízne oblohu a vrhne se na svou kořist. Horský kozel jen o vlásek unikne a málem se zřítí ze strmého útesu. V ranním vzduchu se ozývá dupot jeho kopyt. Kameny padají dolů a ozývá se hukot vodopádu. Nad ním a nad vchodem do jeskyně visí duhová sprška.

Najednou se z jeskyně vynořil člověk. Ale ne... byl celý pokrytý hustou hnědou srstí. A tu mi vnitřní hlas napověděl, že je to Yeti čili sněžný muž žijící v horách. Při bližším pohledu jsem si uvědomila, že je to žena. I když zezadu její postava vypadala jen málo jako ženská. Obrovská svalnatá ramena a paže, silný krátký krk, mohutné nohy - vše vypovídalo o velmi velké fyzické síle. Ano, a byla vysoká asi tři metry. Celé tělo pokrývala hnědá srst, jen na obličeji a rukou byla velmi nízká, takže jí prosvítala snědá kůže. Srst na hlavě byla delší než na těle a připomínala vlasy trčící do všech stran.

Sehnula se a v ruce držela dřevěnou palici. Hladce opracovaná a velmi masivní, u rukojeti se zužovala, a viditelně velmi těžká, ačkoli žena-yetti se s ní hravě oháněla a přehodila si ji přes rameno. V druhé ruce držela zahnutý luk a šíp.

...Najednou se mi všechno rozplynulo před očima a já se ocitla... v těle té ženy-yetti.

Svět okamžitě zaplnily tisíce pachů a zvuků. Křik ptáků, zurčení vody, šustění listů a hlavně dupání kopyt a pach kozlího potu. Dupání a pach předznamenávaly vydatné jídlo. Sehnula jsem se a prošla pod převislým kmenem stromu. Po několika krocích jsem narazila na uschlý pokřivený strom. Jaké štěstí, vytáhla jsem strom a přihrčila se, aby mě kozel neviděl, a přiblížila se k němu ze závětrné strany. Oddělovala nás hromada kamení. Kozel stál pod převislou skálou na okraji srázu, ale mohl utéct po stezce vinoucí se vzhůru. Aby ho to nenapadlo, hodila jsem přes tu stezku strom. S obrovskou silou dopadl na zem, zvednuv oblaka prachu. Kozel se otočil a vyběhl zpod skály. Tam ho zasáhl můj šíp. Stále ještě kopal, ale moje palice ho znehybnila. Teď už zbývalo jen donést ho do jeskyně, stáhnout z kůže a upéct na ohni.

Tu se však z křoví vynořil můj starý známý. Před několika dny za mnou přišel, abych se stala jeho ženou. Ale mně se nelíbil a dostal palicí po hlavě. Teď je tu zase. Ne, ať si loví sám, já ho živit nebudu. Je to muž a je slabší než ženská. Proč jsou muži tak slabí, žádný z nich nemůže být mým manželem? Je zvykem, že manžel je silnější nebo alespoň stejně silný jako jeho žena. Znovu jsem ho zahrnala a vešla do jeskyně.

...Tady už prská a voní maso pečící se na uhlí. Vyndávám ho, ale nesmím nechat oheň vyhasnout, jinak ho budu muset znovu vykřesat z kamene. Ještě si musím nabrousit hroty šípů a nůž. Ano, všechno je to tupé. Najím se a pak to udělám. A potom musím navštívit matku a otce.

Odlesky ohně tančí na stěně jeskyně, obložené kozlími kůžemi. Také se radují, že se najedli. Sami se najedli a pro mě upekli maso. Takhle si tady žijeme. Otcův příbuzný vyrábí nože z hnědých kamenů pro všechny. Změkčí je v ohni a duchové mu pomáhají z měkké hmoty vytvořit lesklý a ostrý předmět. Takže z kamene vyrábí ne kámen. Je to jiná látka (kov). Nyní jej brousím o tvrdý kámen a je opět ostrý.

...A tady jsem u své matky a otce, v jejich jeskyni. Ani jsem nestačila vejít dovnitř, a otec se do mě pustil. Nelíbí se mu, že si nemůžu najít manžela a mít dítě. Rod, ten musí pokračovat. Ale já přece nemůžu za to, že jsem se takhle narodila, že jsem ještě nepotkala někoho silnějšího nebo takového, jako jsem já. A v očích mého otce se objevují obrazy. (Yetti komunikovali mezi sebou telepaticky myšlenkovými obrazy v podobě obrázků, a to i na velké vzdálenosti). V otcových očích vidím dalšího „nápadníka“, který si mě chtěl vzít silou. Za což jsem ho shodila ze skály do jezera. Dobře mu tak. Vyplaval a nezabil se.

Vždyť u nás nemůžeš zabíjet svůj vlastní druh, nemůžeš zabíjet ani jiné tvory, pokud to není potrava. A on ještě potom přivedl svůj kmen, aby s námi bojoval. Budiž, alespoň se to obešlo také bez zabíjení. Poprali se a po nějaké době se rozešli. Duch - předek je tehdy od sebe odtrhl.

Lidé bez srsti, kteří žijí v údolí a nosí nepřírozené kůže (oděvy), nazývají ducha - předka Hanumanem. Nemáme zvuková jména. K čemu je potřebujeme, když mluvíme očima a hned vidíme, o čem mluvíme.

Tak jsem otci připomněla tu válku. A kdyby byl někdo zabit, vrah by byl vyhnán, a kmene by se spojily v jeden, aby mezi nimi nebyly války. To je náš zákon. A náčelník útočícího kmene by byl také vyhnán. A můj otec ho chválí za to, že přivedl své soukmenovce bojovat. Jeho, takového nestydatého a s nepříjemným zápachem z úst. Takový zápach je typický pro ty, kdo jsou zlí nebo dělají to, co nám duchové a Velký Předek zakazují. A pokud někdo dělá to, co je zakázáno Předkem, tak nemůže vcházet do jiného světa, do světa světla (světa vyšších dimenzí, jak později řekl vnitřní hlas), kam se nemohou dostat lidé bez srsti z údolí. A vtom jsem se neudržela, přepadly mě emoce a zahalily mě i s hlavou. V návalu jsem popadla otce a zvedla jej, a potom jsem ho prudce posadila na zem. Zmlkl a souhlasil se mnou.

Ale uvědomila jsem si, že s mužem pro mě stejně nepřestanou otravovat. Takže i moje matka se už vypravila ke svým příbuzným za horský hřeben. Myslí si, že tam někoho najde.

...Ale zdá se, že uplynul nějaký čas. Jsem ve své jeskyni. Slyším nějaký šustot. Vyjdu ven a tam leží maso. Někdo ulovil kozla, stáhl ho z kůže a položil ke vchodu do mého domu. Vzala jsem palici, obešla okolí, ale nikoho jsem neviděla. Maso by nemělo přijít nazmar, tak jsem ho musela upéct a sníst. Vypadá to na další den a zase se ozývá nějaké šustění. Znovu vyjdu ven a ucítím příjemnou vůni pečeného masa a pečených kořínků. Co to je...? Na kusu kůže leží kus

pečeného masa a pečené kořínky. Kdo to přinesl? Znovu obcházím okolí. Opět nikdo.

Rozhodla jsem se, že do jeskyně na noc nepůjdu a zůstanu venku. Rozdělal jsem oheň a rozhodla se nezavírat oči. A ty se jako naschvál klížily. A vtom jsem skrze kouř ohně zahlédla siluetu. V křoví se mihla mohutná postava pokrytá hustou srstí. Vrhla jsem se za ní se svou palicí. „Najdu tě,“ říkalo všechno ve mně. A pak jsem v hlavě zaslechla odpověď - „a já jsem chtěl, abys mě našla“. Hlas byl laskavý a jemný, a silueta postavy v dálce byla mohutná a silná.

Nechtěla jsem ho praštit palicí, tak jsem ji zahodila. A tu ruka jeho stínu také odhodila palici pryč. Rozběhla jsem se za ním a srazila se s mohutným chlupatým tělem. Byl silný. Chytila jsem ho rukou za jeho paži, ale nemohla jsem s ním pohnout. Ale ani on nemohl pohnout mnou. A pak mi na ruku nasadil náramek z trávy. Chtěla jsem si ho strhnout. Vždyť to znamenalo, že chce být mým manželem. Ale já se sehnula, utrhla jsem také trs trávy a omotala mu ho kolem ruky. Tak jsem dala svůj souhlas. Teď musíme jít k mým rodičům a on mě pak vezme k sobě.

...Celý kmen se už raduje, malé děti i ti starší skáčou radostí, když vidí, že my dva míříme k jeskyni mého otce. Tak je to vždycky, když vznikne nová rodina.

...Vida, raduje se můj otec i matka. ...A tady jsem opět u vchodu do své jeskyně. Můj vyvolený tam nesmí vstoupit. A já jdu a беру si svůj kámen s plochou hranou, posloužil mi, abych se v něm viděla. V něm se vše odráželo tak, jak to skutečně bylo. A teď ho беру a vynáším ven. Rozbiju ho na malé kousky a hodím ho do propasti. Takový je zvyk. Osamělý život skončil a nesmí být žádný osamělý odraz. Kámen, který odrážel osamělý život, nesmí jít do života manželského. Můj vyvolený vyrobí nový kámen odrazu a já mu vyrobím nový luk a šíp. Brzy půjdeme k jeho příbuzným a pak do nového domova, a já teď vezmu oheň ze svého ohniště, aby se pak spojil s ohněm z jeho ohniště a vytvořil naše nové ohniště v novém domově.

...Ale pak jsem vyletěla z Yettiho těla. A dvě mohutné chlupaté postavy se rozplynuly v mlze.

Všude kolem jsou hory a sníh, fouká mrazivý vítr. Země Yettiho. A pak vnitřní hlas začal vyprávět svůj příběh: „*Yetti nejsou zvířata. Je to nová rasa, kterou stvořili dávní osadníci Země - Faetonci. Museli se od počátku vyvíjet, aby se stali civilizovanou rasou. Jejich předky byli medvědi a duchové dávných moudrých hadů, kteří obývali Zemi před miliardami let. Když však do sluneční soustavy přišla Nibiru z prostor antisvěta - vše se změnilo. Velcí podvodníci Anunnaki, kteří z ní přišli, deformovali čas a Země se propadla do časového zakřivení. Tehdy miliony let uběhly za jeden rok. Faetonci i Lemurijci, kteří stvořili rasu Yetti, ztratili nad Zemí kontrolu. Anunnakiové však zahájili svůj zločinný experiment. Chtěli, aby Yettiové zůstali zvířaty a stali se materiálem pro jejich další experimenty na vytvoření lidí - otroků bez skutečného poznání. Vzali genetický materiál Yettiho a míchali ho s materiálem jiných zvířat, svým vlastním a pěstovali ve zkumavkách těla bez duše, a*

pak do nich vpravili esence jimi zotročených nízkých astrálů. Tak vznikli primitivní lidé. Nejprve pitecantropové, pak neandrtálci a tak dále.

Jenže jejich plány zmařili příchozí ze Siria. Přivolal je dávný Hanuman - duch ochránce Yetti. Tito příchozí založili zemi Hyperboreu a stali se bohy pro lidi - divochy stvořené z Yetti. Hyperborejci a Hanuman otevřeli portály do paralelních prostor vyšších dimenzí pro přeživší Yetti, kteří nebyli zkaženi Anunnaki. Od té doby mohli Yettiové mizet z tohoto světa a objevovat se tam, ve světech, kde se nachází země učitelů Šambaly, kam Anunnaki nemají přístup. Učitelé ze Siria a Lemurijci, kteří odešli do Šambaly, do tohoto světa odváděli celé osady Yettiů před ozářením nízkými energiemi. Vždyť Anunnaki speciálně ozařovali Yetti nízkofrekvenčními neviditelnými paprsky. Ozařovali jimi i své ‚stvoření‘ - primitivní divochy, aby si vytvořili poslušnou rasu, ze které by čerpali energii nevědomosti, agrese, chtíče a utrpení. Tyto energie Anunnaki velmi potřebují i nyní, a nyní je nadále přijímají.“ Tak promluvil Vnitřní hlas.

...Ale vtom všechno začalo plavat a mísit se v jakési mlze, a já se ocitla zpátky v těle té ženy-yetti.

Byli jsme ve vesnici mého budoucího manžela. Celý náš kmen sem přijel na společný lov. Lov byl předzvěstí svatebního obřadu. Vida, už se vracejí z lovu. A já jsem na vrcholu hory se svým vyvoleným. Dole probíhají přípravy na hostinu. Hoří ohně, opéká se maso. Musíme získat energii větru a hor. Toto místo, stejně jako údolí pod ním, kde se připravuje hostina, je jiný svět. Lidé bez srsti, kteří jsou schopni zabít sobě podobné, kteří jsou schopni zabít posvátné medvědy i nás, se sem nemohou dostat. Sem nemohou projít naši zlí soukmenovci, ti, kteří se odvažují zabíjet svůj druh nebo krást cizí majetek a jídlo. Tady nás nikdo neruší, a sem přicházejí naši učitelé a náš Předek, kterému bezsrstí říkají Hanuman.

A tady už jsme s kmenem. Přichází stařešina. Nevím, jak dlouho žije. Ale jeho srst je celá bílá od šedin. Posadíme se před oheň a kámen. A stařešina nám ostrým nožem odřezává z rukou velké chomáče srsti. Pak tu srst smotá do klubíčka a hodí ji do ohně. A vtom se objeví ON, Velký Předek. Jeho postava je průhledná a obrovská. A všichni ztichnou. A stařešina vezme svazek jehlic a nakreslí nám na naše dvě ruce jediný obrázek a potře ho šťávou z vonných bylin. Posvátný obrazec zčerná a zůstane s námi navždy. Zaroste srstí, ale nezmizí, protože teď budeme jedna rodina, nyní jsme příbuzní a budeme spolu navždy, a nyní smíme mít děti - naše pokračování ve světě...

...A pak jsem všechno uviděla ze strany. A kouř z ohně stoupal vysoko k nebi. „Jedině tady, v tomto nedotčeném, nezkaženém podvodníky - Anunnaki světě zůstalo místo pro národ Yetti,“ řekl vnitřní hlas, „jedině tady mohou žít v klidu bez invaze civilizovaných, ale tak divokých a nevzdělaných ‚bezsrstých‘ lidí.“

Zapsala Valeria Kolcova 23.03.2013